

pler på, at en spion ved en ambassade var blevet udvist som persona non grata, hvorefter han af sit hjemland var blevet udsendt til vedkommende lands permanente mission ved en international organisation. Intet værtsland ville tolerere dette, og den frie adgang til at udpege medlemmer af en permanent mission eller en delegation kunne som al anden frihed ikke være absolut. I denne forbindelse kritiserede den amerikanske repræsentant også bestemmelsen i udkastets artikel 75, stk. 2, om udsenderstatens forpligtelse til at hjemkalde en person som følge af alvorlig og åbenbar overtrædelse af værtslandets straffelovgivning. I tilfælde af en uoverensstemmelse mellem udsenderstaten og værtslandet om vedkommendes skyld skulle proceduren i udkastets artikler 81 og 82 om konsultationer og mægling anvendes. Denne procedure ville imidlertid i givet fald næppe være tilstrækkelig hurtig for at beskytte værtslandet. Efter USA's opfattelse burde der i udkastet optages en bestemmelse om værtslandets ret til at kræve en persons udrejse i tilfælde af misbrug af opholdsprivilegier, dog med supplerende proceduremæssige sikkerhedsforskrifter som eksempelvis bestemmelsen i paragraf 13 (b) i hovedkvartersaftalen af 1947 mellem USA og FN og paragraf 25 i konventionen om særorganisationernes rettigheder og immuniteter.

Den franske repræsentant anførte, at konventionsudkastet ikke på adækvat måde afspejlede gældende praksis og ej heller den betydning, som måtte tillægges kriteriet om repræsentanters og delegeredes funktioner.

Den britiske repræsentant fremhævede, at Folkeretskommissionen i immunitets- og rettighedsproblematikken ikke havde givet tilstrækkelig begrundelse for at lægge Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser til grund ved udarbejdelsen af artiklerne om permanente missioner og permanente observatørmissioner og at lade konventionen om særlige missioner danne grundlag for artiklerne vedrørende delegationer til organer og konferencer. Det mønster, kommissionen skulle have fulgt, burde have været FN's og særorganisationernes praksis. Assimileringen af permanente observatørmissioner med permanente missioner var gået betydeligt videre end de funktioner, som var tillagt de

to typer af missioner, tilsagde, og de for observatørdelegationer til organer og konferencer foreslåede privilegier og immuniteter gik ikke blot videre end påkrævet, men var heller ikke overensstemmende med adskillige særorganisationers og IAEA's praksis. Det nævntes i denne forbindelse, at parlamentarikere og offentligheden i mange lande stadig oftere satte spørgsmålstegn ved betimeligheden af selv det nuværende omfang af diplomatiske rettigheder og immuniteter.

Hovedindtrykket af debatten om konventionsudkastet var, at dette med enkelte undtagelser gennemgående syntes acceptabelt for de østeuropæiske samt en række afro-asiatiske lande m. fl., medens de vestlige lande foreløbig har indtaget en meget reserveret holdning over for det. Den forbeholdne modtagelse, som konventionen om særlige missioner tilsyneladende hidtil har fået, og som omtaltes af den svenske delegerede, blev af flere vestlige talere fremholdt som et advarende eksempel.

Der var i udvalget almindelig tilslutning til det, også i det danske indlæg, fremsatte forslag om at lade medlemslandene og andre interesserede parter studere konventionsudkastet nærmere og derfor udskyde spørgsmålet om proceduren for dets videre behandling til FN's 27. generalforsamling, herunder spørgsmålet om, hvorvidt udkastet, som af Folkeretskommissionen foreslået, burde viderebehandles på en dertil af FN indkaldt konference, eller om denne viderebehandling burde finde sted i 6. udvalg. Af de lande, der havde taget foreløbig stilling til dette sidste spørgsmål, gik den ene halvdel ind for en viderebehandling på en særlig konference, medens den anden halvdel foretrak en sådan behandling foretaget i 6. udvalg.

Spørgsmålet om, hvorvidt Folkeretskommissionen burde søge udarbejdet et sæt regler om beskyttelse af diplomater og andre, der har krav på en særlig beskyttelse i henhold til folkeretten, blev omtalt i de fleste indlæg. Når bortses fra Frankrig og Belgien, der mente, at dette problem var tilstrækkeligt reguleret ved bestemmelsen herom i Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser, var der tilslutning til tanken om at lade kommissionen se nærmere på sagen, således som den selv havde erklæret sig rede til, omend de involverede problemer af ikke